

Brúðarvísan

1. Várharra hann segði, tað er ikki gott,
at maðurin livir so eina,
tí setti hann Ádam og Evu so brátt
í hjúnarlagið tað reina.
Tey tvey skulu vera so sum eitt,
ta læru fedrarnir týða so greitt,
tann læran hon er tann beina.

2. Ein frøi hann er fyri kvinnu og mann
tann hjúnarskapur so dýrur,
sum tvífalt okkum gleða kann,
tá Harrin verkinum stýrir.
Tit lýðið tí á og hoyrið til,
tit brúðarfólk og hvør, sum vil,
hvat skriftin harum skýrir!

3. Ábraham ríkur sum fáur var
til fólk og fæ og jarðir,
men tøkki fyri alt til Gud frambar,
sum øllum góðum sparir,
hann gav sínum soni sín eigindóm,
bæði fólk og jørð í besta blóm'
og allar dýrar varur.

4. Hann gav honum alt, hvat ið nevnast kann,
men eitt var eftir at vinna
at gera sín son til rættan mann,
har væntaði bara ein kvinna,
men hon var ikki góð at fáa,
tí Kánans land alt heiðið lá,
har eingin var verd at vinna.

5. Sær sonarkonu Ábraham ei
úr heiðinskapi gat søkja,
hvar fólkið kreypt á dimmari leið,
í óvit lat seg fløkja:
Tey telgdu sær gudar og settu á fjøl
og leikaðu um teir við óvitaspøl.
Slíkt heidnamyrkrið man økja

6. Men Ábraham, sum Guds vinur var
og alra trúgvandi faðir,
hann sendi sín svein langt burtur har
til sínar ættarstaðir
at søkja sær soninum brúður harfrá,
hvar sannan gud tey trúðu á,
og heidna-myrkrið ei bagir.

7. So Ábraham gjørði, men júst ikki tí
tað okkum til reglu skal vera,
nú hjartasakin er meira frí,
vit lógartvingsil ei bera;
tað gamla er umliðið, alt er nú nýtt,
í kærleika hvør kann virka frítt,
hvat reintonkta hjartað vil gera.

8. At frændur so finnast, ein gleði tað er,
sum væl er verd at goyma,
men hjúnarbandið mest frøi ger,
tað mugu vit ikki gloyma.
Tit leggið í huga og minnst hará,
hvar kærleikskeldan sprettur frá,
sum hjartavarman man eima!

9. Sum Ádam gleddist, tá Evu hann sá,
so gleðast vit enn um stundir;
tí so er nú Guds alvísa ráð,
at vit um kærleiksfundir
skulu finna hvørt annað, sveinur og moy,
og ganga so fram eftir kærleiksleið
um grønar líðir og lundir.

10. Sum sveinurin gleddist, við brunnin stóð
og sá kamelarnar renna
og flyta ta gentu, sum honum var góð,
so kærleiksvarmin man brenna
hjá monnum, sum yndast um stundir enn.
Tann varmin hann fjálgar kvinnur og menn,
sum mangur kann sanna og kenna.

11. Tann setningin Salomon setti í ring:
Hvør góða konu man eiga,
av Harranum fær hann eitt hugnaligt ting,
hvarav ein mangt kann leiða.
Ja, vínið í Kana tað minnir oss á,
hvar gleðin hin sanna sprettir frá,
sum seg so djúpt kann breiða.

12. Av kærleika alt er sprottið út,
av kærleika ljósið ljómar,
í kærleika binda vit best tann knút,
sum steingir út sorgirnar tómar;
í kærleikskeldu vendist vatn til vín,
tann keldan hon bjóðar øllum til sín,
har rósan og liljan blómar.

13. Í kærleikskeldu er perlan huld,
tann vísdómskeldan teir kalla,
hon mongum er hulin, men tó ei duld,
so løgið kann tað enn falla,
tann vísa kvinnan uppbyggir sítt hús,
hon virkar í heiminum fró og fús
bæði utta og inna halla.

14. At hon tann veikari parturin er,
tí maðurin hævdið er blivin,
men legg í minnið, tað soleiðis fer,
hon manninum undir er givin
á sama máta, í somu brøgd,
sum kirkjan er undir Kristus løgd,
hon verður ei niðurrivin.

15. At kvinnan mansins krúna er,
ber Sálomon okkum í minni,
og manni sínum alt gott hon ger,
av fríum vilja og sinni,
hon hugnar sær heima við búnað og borð,
og mannin vinnur hon fyri Guds orð
við lívinum úti og inni.

16. Tí er tað, at maðurin ikki skal
høgt herska í húsarhaldi,
men ansa eftir og minnst væl,
hví honum er givin valdið;
finnur hann tað ikki innnanífrá,
kunnu Petrus og Paulus minna hann á,
eftir hvørjum sum Kristus fortaldi.

17. Í fyrri epistli sankta Petrus mangt
um hjúna-reglur útgreiðir,
og Paulus skrivar harum langt
og hjún til dygdar leiðir
í brævinum, hann læt skriva sær
til kirkjufólkið, í Efesus var.
Hann vinnur, sum harúr eigur.

18. Úr Paradískelduni rann ein á,
hon fleyt út um allan heimin,
har stóðu Guds einglar og stroyddu út sáð,
sum breiddist um allan streymin.
Har vuksu bæði rósar og liljur uppav,
men ein sáddi klintu, meðan fólkið svav
og droymdi tann falska dreymin.

19. Sum rósan og liljan í stillari lund
av sólarhitanum trívast,
so maður og vívið í friðarstund
av paradísgleði upplívast,
ja, lat okkum biðja fyri teimum í dag,
sum geva seg inn undir hjúnarlag,
at klintan av garði má drívast.

20. Men rósan og liljan mugu blóma væl
og anga um allar dagar,
at tregi og mótgangur fellur sum spæl,
at tíðin heilt hjálparleyst gnagar,
men kenna seg altíð í Harranum glað,
ja, kundu vit øll fáa hetta í lag,
hvør er hann, sum tá okkum skaðar.

21. Sum Salomon segði, skal tíð til alt,
og ein er tíðin at dansa,
lat flóna hvørt hjarta, sum fyrr var kalt,
lat nýgiftu hjún umkransa.
Og haldið á gólvi ein glaðan ring,
tí brúdleypsfestin er gleðising
hjá teimum, sum heiðurin sansa.

22. Dansur og spæl eru gleðibrøgd,
frá upphavi hava so staðið,
slík evni í alla skepnu er' løgd,
alt vísir á sama lagið,
og loyndarkraftin ein brúdleypsdag
upplívar fólkið, ger tey so glað
sum nýgiftu hjúnini bæði.

23. Við brúdleypsgildið bæði gomul og ung
upplívast av dsannari frøi,
hjá honum, sum tíðin fellur tung,
tá lættir um hansar møði.
Tann gamli við ungdómin frygdar seg,
tann ungi seg gleðir til manóms veg,
sum ikki kann vera so løgið.

24. So gongur tann gleðistreymur í ring
frá barni til abban gamla,
ja, slík ein veitsla er gletiting,
sum so kann fólkið samla.
Her kunnu vit loysa hvønn tyngdarknútt,
sjálv rósan kann spretta av ttistli út,
so fegin øll frameftir damla.

25. Hvat kann væl hugsast, sum betri er
enn gleðin, sum ber av tí góða,
hvar hjartað hitt reina ta frøi ger,
sum lýsir av andliti fróa
við reinlittum roða sum summardagssól,
tað vísir til hjartað, at her eru jól
og alt, hvat sum gleði kann bjóða.

26. Lat gleðina ljóma um hesi tvey,
sum tú vildi saman beina!
Várharra hann leiði og styðji tey,
til tíðin seg sundur man greina,
sum hann leiddi mangan á evstu nátt.
Ja, vit mugu sanna, tað er ikki gott,
at maðurin livir so eina.

Jóan Petur upp í Trøð yrkti í 1900.